

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Drag ind ad disse Porte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Drag ind ad disse Porte", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 641. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid157649/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

Vi Dig ei miste vildel
Tone, throne, lad i Barmen
Guddoms-Varmen,
Fast omfavnet
Med din Ild i *Jesus-Navnet!*

7 Alt hvad i *Jesu* Navn vi saae,
Lad Naade-Solen skinne paa
Og Himmel-Duggen væde,
Saa det, skiondt Jorden før var gold,
Maa groe og give mange Foid
Af Frihed, Lys og Glæde!
Lydig, dydig, kiær ad Freden,
Menigheden,
Med din Styrke,
Skinne som et Lys i Mørket!

8 Lad *Sandhed* os før Øine staae,
Og Barne-Hjertet kiærlig slaae
Ved Alt hvad vi begynde!
Giv kiendelig hvert Christen-Værk,
Som vidner om, vor Aand er stærk,
Beskedenhedens Ynde!
Rør os, før os, lad os stævne
Efter Evne!
Lad os stige
Sagte op til Himmerige!

No. 380. *)

1 Drag ind ad disse Porte,
Vor høie Pindse-Giæst!
Forjag de Skygger sorte,
Som skjule vil din Fest,

*) *P. Gerhard's* »Zeuch ein zu meinen Thorens forkerket og frit for-
danskøt.

Og gjør det soleklart,
At Hedninger som Jøder,
I Daaben Du gienføder
Til Støvets Himmelfart!

2 Kom ind og lad mig smage
Hvad Engle kalde Viin,
Med Sødhed uden Mage,
Med Guddoms-Kraften din,
Den Drik saa underfuld,
Der Synderne forgiver,
Men Dyderne opliver,
Som lagdes under Muld!

3 Da skal Man Druer sanke,
Som Støv gjør sjæleglad,
Paa Skovens vilde Ranke,
Hvor før kun voxde Blad,
Skøndt i Vin-Stokken, Christ,
Den, under Himmel aaben,
Mens den var spæd, i Daaben,
Indpodet er forvist!

4 Kom og med Olje-Krukken
Og salv mig, syg i Sind,
Til hvad Du alt i Vuggen
Mig aarle vied ind,
Og ynted om i Løn:
Til Præst, Prophet og Konning,
Som født af Zions Dronning,
Heel-Broder til Guds Søn!

5 Da nemmer jeg at tale,
Da lærer jeg at spaae,
Og Bjerget at befale,
Saa det adlyde maa!

Da lærer jeg den Bøn,
Som naaer Gud-Faders Øre,
Som kan Hans Hjerte røre,
Som Han har lært sin Søn!

6 Da faaer jeg ret at vide,
Hvoraaf det kommer sig,
Du Klynken ei kan lide,
Naar Man har fundet Dig;
Da seer jeg Nøglen fiin,
Hvorned, saa tit Du sukker,
Du glædelig oplukker
Udødeligheds Land!

7 Da lærer jeg tillige,
Hvad daarlig kun jeg veed,
Hvad Gud i Himmerige
Forstaaer ved Kiærlighed,
Hvor dyb, hvor høi og vid,
Langt over Himmel-Buen,
Sig hvælver Hjerte-Luen,
Grund-Solen, evig blid!

8 Da lærer jeg at virke,
Med Dig, Gud-Helligaand,
I *Jesu Christi* Kirke,
Fuldkommenhedens Baand,
Som slynge skal paany
Sig tæt om alle Sjæle,
Der end paa Jorden knæle
For Herren over Sky!

9 Ja, styrter, alle Vægge,
Som skille Christne ad!
Forener jer, I Bække,
Og glæder Herrens Stad!

Foreen dem, *Hellig-Aand!*
Thi Hjerterne saamange,
Som offire Dig Lov-Sange,
Er Bække i din Haand!

*No. 381. *)*

- 1 Guds Huus med Livets Ord,
Du skal slet ikke mene,
Man finde kan paa Jord,
Opbygt af Kalk og Stene,
Guds Kirke er Hans Folk,
Og kun sin *Hellig-Aand*
Han har til Præst og Tolk!
- 2 Derfor den Sag er reen,
Som Gud og som Hans Aand,
Hans Kirke er kun een,
I Broderskabets Baand,
Een Herre, Tro og Daab,
Eet Himmerig paa Jord,
Eet Herlighedens Haab!
- 3 Fra Aanden kom herved,
Guds Gierning god at virke,
Med *Jesu Christi* Fred
Urokket stod Guds Kirke,
Naar mindst var Herrens Flok,
Mod Verden og dens Drot,
Den dog var mægtig nok!
- 4 Det Huus, Guds Aand beboer,
Usynligt her Man kalder,
For Sløv ei seer *Guds Ord*,

*) Af *Stærk's* »Ihr Christen kommt herbey,« og »So lang die Sonne scheint.«